

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/163/2024
Identifikačné číslo spisu: 6423201466
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:6423201466.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a JUDr. Branislava Krála v spore žalobcu: W. F., narodený XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom F. XXX, XXX XX F., právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o. so sídlom Kuzmányho 29, 040 11 Košice, proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpenému Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 9Csp/31/2023, v konaní o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, zo dňa 27. júna 2024, č.k. 13CoCSP/5/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobcovi voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 9Csp/31/2023-136 z 12. októbra 2023 (ďalej len „súd prvej inštancie“) tak, že „, určuje, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 04. 09. 2018 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným a úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 18.11.2019 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov“. Odvolací súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

2. Súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že spotrebiteľské úvery poskytnuté mu žalovaným na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 04.09.2018 (ďalej len „zmluva č. 1“) a na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 18. 11. 2019 (ďalej len „zmluva č. 2“) sú bezúročné a bez poplatkov tvrdiac, že v zmluvách uvedená celková výška úverov je nesprávna, nakoľko žalovaný mu ihneď po ich

poskytnutí odpočítal s tým spojený poplatok.

3. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 04. 09. 2018 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „VÚB Pôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalobcovi finančné prostriedky vo výške 10.000,- Eur. Úver sa žalobca zaviazal vrátiť v pravidelných mesačných splátkach v počte 95, s mesačnou splátkou vrátane poistného vo výške 168,94 Eur, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 12,46 %, výškou úrokovej sadzby 11,40 %, výškou poplatku za poskytnutie úveru 100,- Eur, pri celkovej čiastke 15.379,80 Eur, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutím úveru a výškou celkových nákladov 5.379,80 Eur. Úver bol určený na splatenie úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX so zostatkom vo výške 1.566,73 Eur, ktorý bol predtým poskytnutý žalovaným žalobcovi a zvyšná časť, t. j. suma 8.433,27 Eur bola pripísaná na účet žalobcu ako bezúčelová časť úveru dňa 04. 09. 2018, kedy súčasne došlo zo strany žalovaného k zinkasovaniu poplatku 100,- Eur za poskytnutie úveru z účtu žalobcu, ako to vyplýva z výpisu z jeho účtu (č. l. 112 spisu). Okrem toho žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 18. 11. 2019 i Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „VÚB Pôžička“ pod č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 5.560- Eur, ktorý bol čerpaný jednorazovo dňa 18. 11. 2019, v ktorý deň bola uvedená suma pripísaná na účet žalobcu, kedy súčasne došlo zo strany žalovaného (rovnako ako pri prvom úvere) k zinkasovaniu poplatku v sume 111,20 Eur za poskytnutie úveru z účtu žalobcu, ako to vyplýva z výpisu z jeho účtu (č. l. 112 spisu), pričom tento úver sa žalobca zaviazal vrátiť formou mesačných splátok v počte 96, s mesačnou splátkou vrátane poistného vo výške 84,02 Eur, s dátumom prvej anuitnej splátky dňa 13. 12. 2019, pri dohodnutej úrokovej sadzbe vo výške 7,9 %, RPMN 8,77 % a pri celkovej čiastke 7.621,28 Eur, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutím úveru.

4. Vzhľadom na tieto zistenia nemožno za správny považovať záver súdu prvej inštancie o tom, že pokiaľ boli žalobcovi vyplatené sumy úverov dohodnuté v zmluvách o spotrebiteľských úveroch a až následne na základe zmluvných dojednaní boli zinkasované z účtu žalobcu dohodnuté poplatky za poskytnutie úveru, išlo o postup súladný s ust. § 2 písm. l) ZoSU. Pri oboch úveroch totiž žalobca dostal na účet dohodnutú úverovú čiastku, avšak hneď v rovnaký deň boli žalovaným z účtu žalobcu zinkasované poplatky za poskytnutie úverov, čo znamená, že žalobca mohol reálne disponovať nie s dohodnutými úverovými sumami, ale so sumami o tieto poplatky zníženými. Vo svojich dôsledkoch teda ide o rovnakú situáciu ako v prípade, že veriteľ poskytne dlžníkovi dohodnutú úverovú čiastku zníženú o poplatok za poskytnutie úveru. Pokiaľ je do celkovej výšky úveru zahrnutý i poplatok za poskytnutie úveru, spotrebiteľ nemôže mať jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku a navyše, v dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o takýto náklad, nemôže byť správne vypočítaná ani RPMN.

5. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 9Cdo/287/2021 zo dňa 30. 06. 2022, publikovanom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2022 pod č. 49/2022 (pozn. bod 11) uviedol, že: „Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je aj údaj o výške úveru, ktorého definíciu podáva ustanovenie § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Spotrebiteľ na základe správne v zmluve uvedených informácií o výške skutočne poskytnutého úveru, dostáva jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku, o tom, čo vlastne spláca a akú sumu si skutočne požičal, ako aj to, akú má povahu jeho záväzkov z hľadiska nákladov s ním spojených. Zároveň nesprávne uvedený údaj môže a v prejednávanej veci aj mal za následok vplyv na správnosť ďalších údajov spotrebiteľskej zmluvy a tiež na samotnú výšku záväzkov spotrebiteľa (výšku splátky, úročenie úverovej sumy). Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nesplnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov (§11 ods. 1 písm. b) zákon o spotrebiteľských úveroch). V tomto smere teda neexistuje žiadna výnimka a veriteľ sa nemôže zbaviť svojej povinnosti, resp. nemôže konvalidovať nesprávne, či zavádzajúce údaje v zmluve tým, že v nej síce výslovne uvedie, akú čiastku predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, avšak zároveň ju prezentuje ako súčasť poskytnutého úveru, teda aktívum, hoci v

skutočnosti ide o náklad spotrebiteľa, a to ani za tej podmienky, že klient súhlasí s okamžitým započítaním poplatku za poskytnutie úveru podľa obchodných podmienok“.

6. V rozsudku vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finvay a.s. z 26. apríla 2016 sa Súdny dvor Európskej Únie okrem iného vyjadril k požiadavkám na náležitosti spotrebiteľských zmlúv a na otázku vnútroštátneho súdu, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v článku 3 písm. 1) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode 1/ prílohy I tejto smernice uviedol, že: „Článok 3 písm. 1) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“ V rozhodnutí Súdny dvor tiež uviedol, že dôsledkom takéhoto postupu, t. j. zahrnutia nákladov spotrebiteľa spojených s úverom do výšky čerpania úveru, je podhodnotenie RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87). Zároveň informácia o celkových nákladoch úveru umožňuje spotrebiteľovi porovnať ponuky úverov a posúdiť rozsah jeho záväzku (bod 90).

7. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatoval, že žalovaný zahrnutím poplatkov za poskytnutie úverov (nákladov úveru) do celkovej výšky úverov týmto zapríčinil, že celková výška úverov, ktorá je jednou z podstatných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy nebola uvedená správne a následkom za nesplnenie povinnosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ je, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 ZoSÚ. Na uvedenom nič nemení, že žalobca súhlasil so zinkasovaním poplatkov za poskytnutie úverov, lebo ako už bolo uvedené, celková výška úveru predstavuje sumu, s ktorou môže spotrebiteľ ako dlžník (sám) disponovať. Najvyšší súd vyslovil názor, že veriteľ sa nemôže zbaviť svojej povinnosti, resp. nemôže konvalidovať nesprávne, či zavádzajúce údaje v zmluve tým, že v nej síce výslovne uvedie, akú čiastku predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, avšak zároveň ju prezentuje ako súčasť poskytnutého úveru, teda aktívum, hoci v skutočnosti ide o náklad spotrebiteľa, a to ani za tej podmienky, že klient súhlasí s okamžitým započítaním poplatku za poskytnutie úveru podľa obchodných podmienok. Vzhľadom na takéto nesprávny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru v oboch stranami uzavretých zmluvách, od ktorého je možné vyvodiť s poukazom na záver najvyššieho súdu aj nesprávnosť údajov o RPMN, je potrebné oba žalobcovi poskytnuté úvery považovať v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ za bezúročné a bez poplatkov.

8. Pokiaľ súd prvej inštancie i žalovaný poukazovali na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/277/2020 zo dňa 30. 06. 2022, odvolací súd konštatuje, že toho istého dňa bolo vydané i vyššie citované rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/287/2021, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk NS SR č. 4/2022. Pod pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ patria v zmysle judikátu R 71/2018 predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je rovnako prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Možno preto uzavrieť, že v prípade rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/277/2020 ide o ojedinelé a nepublikované rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorého závery boli spochybnené i neskôr vydanými rozhodnutiami (pozri napr. rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/29/2023, resp. sp. zn. 4Cdo/130/2022).

9. Odvolací súd z uvedených dôvodov pristúpil podľa § 388 CSP k zmene napadnutého rozsudku a určil, že úvery poskytnuté žalobcovi žalovaným na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 04. 09. 2018 a na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 18. 11. 2019 sú bezúročné a bez poplatkov.

10. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok prvoinštančného súdu, musel podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP

rozhodnúť o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania). Žalobca mal plný úspech v spore vzhľadom na to, že jeho žalobe bolo vyhovené a preto mu odvolací súd s použitím ust. § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalovanému náhradu trov konania na súde prvej inštancie a tiež náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zastúpení advokátskou kanceláriou včas dovolanie podľa § 420, písm. f) CSP s tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej ako strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súčasne podala dovolanie podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, s tým, že rozsudok Krajského súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

12. Žalovaná má zato, že v prejednávanej veci išlo o skutkovo i právne identický prípad ako v konaní, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval rozhodnutím spisová značka 7Cdo/277/2020, ktoré však a odvolací súd nevzal do úvahy, respektíve odklonil sa od týchto právnych záverov a rozhodol v priamom rozpore s týmto súdnym rozhodnutím. V tejto súvislosti žalovaný namieta, že podľa jeho názoru došlo k nesprávnej interpretácii rozhodnutia spisová značka 9Cdo/287/2021 zo strany odvolacieho súdu, respektíve k nesprávnej aplikácii tohto roka rozhodnutia na prejednávany prípad, ktorý riešil odlišnú skutkovú a právnu situáciu, teda takú kedy na účet zmluvného dlžníka bola poskytnutá už suma znížená o spracovateľský poplatok čo spôsobilo situáciu, že dlžník reálne čerpal nižšiu sumu ako bolo uvedené v úverovej zmluve. Z opatrnosti v prípade, ak by dovolací súd dospel k záveru, že uvedená právna otázka už bola dovolacím súdom dnešná aj v rozhodnutí spisová značka 9Cdo/287/2021 žalovaná odvodzuje prípustnosť dovolania aj v súlade s ustanovením § 421 ods. 1 písm. c) C.s.p., podľa ktorého je právna otázka dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Žalovaná článku III: dovolania citovala body 10 až 15 z odôvodnenia odvolacieho súdu. Žalovaná namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom a po preštudovaní napadnutého rozsudku neakceptuje dôvody, pre ktoré krajský súd považoval spotrebiteľské úvery poskytnuté na základe zmluvy za bezúročný a bez poplatkov.

13. V prvom rade žalovaná uviedla, že existenciu takzvaného spracovateľského poplatku pripúšťa právna úprava § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch pričom dojednanie predmetné zmluvné podmienky nie je v tej -, ktorej zmluve uvedené skryto, zavádzajúco, respektíve pre žalobcu ako spotrebiteľ a nezrozumiteľne čo jednoznačne vyplýva aj z aktívneho správania sa žalobcu, ktorý si vymienil, akým spôsobom má byť predmetný spracovateľský poplatok uhradený - konkrétne v článku I bod 7 sú uvedené všetky poplatky vrátane spracovateľského a v článku I bod 2 (forma splácania úveru) zmluvy 1 a zmluvy 2 je uvedené: „Dlžník je povinný splácať úver mesačnými anuitnými splátkami v určenej výške a termíne splatnosti vrátane všetkých ostatných peňažných záväzkov pokiaľ vzniknú podľa tejto zmluvy, formou podľa jeho výberu: inkasom z účtu uvedeného v záhlaví zmluvy. V prípade, že je účet vedený v inej banke je potrebné, aby dlžník plnil veriteľovi mandát na inkaso v SEPA a splnil ďalšie podmienky stanovené bankou, ktorá vedie jeho účet“. Žalovaný ďalej poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka 7 Cdo 294/2019 zo dňa 28.02.2000. Dovolací súd mal zato, že nemožno tolerovať, aby dovolateľ, ktorý vopred vedel, že bude musieť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru a zároveň poznal jeho výšku a s jeho výškou súhlasil, následne zaujal stanovisko, že poplatok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

14. Podľa názoru žalovanej Krajský súd uprednostnil výklad sankcionujúci veriteľa prakticky len za to, že poplatok bol inkasovaný z rovnakého účtu (podľa voľby dlžníka) na aký bol ten -, ktorý spotrebiteľský úver poskytnutý. Ak by totiž bol spracovateľský poplatok uhradený z iného bankového účtu alebo v hotovosti, potom by daný záver Krajského súdu nebol možný. Žalovaný riadne v konaní preukázal výpismi z účtu, že na účet žalobcu bola poskytnutá plná suma úveru tak ako to bolo dohodnuté v tej -, ktorej zmluve.

15. Žalovaná ďalej poukazovala na skutočnosť, že z označenia sporného poplatku vyplýva, že ide o

poplatok za poskytnutie úveru. Za úkony na strane veriteľa, ktoré sú nevyhnutné pre uzavretie zmluvy a ktoré sú súčasťou jeho nákladov, teda za úkony veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru ako vypracovanie zmluvy a jej uzavretie a podobne. Poplatok za poskytnutie úveru teda predstavuje cenu za poskytnutie služby veriteľom, pričom možnosť jeho uplatňovania pripúšťa nielen platná právna úprava, ale možnosť vyplýva aj z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, napríklad rozsudok vo veci veci C - 627/17 z 03.10.2019.

16. Na predmetný prípad by bolo podľa názoru žalovanej možné a vhodné aplikovať aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.06.2022 spisová značka 7Cdo/277/2020, kde odvolací súd konštatoval, že za situácie, ak by bolo v konaní riadne preukázané, že žalovaná reálne poskytla na účet žalobcu sumu 10 000 Eur a následne zisk ukazovala z účtu žalobcu sumu 500 Eur ako poplatok za poskytnutie úveru, bol by údaj o výške spotrebiteľského úveru zmluve uvedený vo výške sumy finančných prostriedkov reálne poskytnutých na základe zmluvy tak, ako to požaduje § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná namietala, že súd sa odklonil od rozhodovacej činnosti vo veci spisová značka 7Cdo/277/2020.

17. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaná uviedla, že napadnutý rozsudok Krajského súdu je zmätočný a nepredvídateľný v tom zmysle, že odvolací súd sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťami tvrdenými a preukázanými žalovanými žalovanou, kedy táto preukázala, že žalobca mal k dispozícii plnú sumu úveru. Spotrebiteľ mohol disponovať s celou sumou toho, ktorého úveru. Ďalej namietala, že nie je správny ani záver Krajského súdu vo vzťahu k údajom údajnému nesprávnemu uvediem jednu údajom o RPMN. Súčasne žalovaná poukazovala na závery rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C - 377/2014 kde konštatoval, že neoprávnené zahrnutie sumy tvoriacej celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutné viesť k podhodnoteniu RPMN čo taktiež predstavuje odlišnú situáciu prejednávaného prípadu. Uvedený postup žalovaného v tomto prípade nemá vplyv na podhodnotenie RPMN. Vo svojej veci sa domáha aplikácie rozsudku Súdneho dvora z 21. apríla 2016 C - 377/14, pričom dovolanie odôvodnil tým, že okresný a Krajský súd neodôvodnili odklon od tohto rozhodnutia poukazoval na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky spisová značka III. ÚS 612/2022 zo dňa 10. novembra 2022.

18. Žalovaná navrhovala, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu na ďalšie konanie alternatívne, aby zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a priznať žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

19. Žalobca v zastúpení advokátskou kanceláriou vo vyjadrení zo dňa 24.10.2024 dovolaniu žalovaného navrhoval, aby dovolací súd po preskúmaní dovolania žalovanej zo dňa 25.09.2024 v zmysle ustanovenia § 447 písm. d) CSP odmietol, keďže dovolanie neobsahuje dostatočné vymedzenie dovolacích dôvodov. Ak by dovolací súd dospel k záveru, že podané dovolanie spĺňa všetky zákonné požiadavky, navrhoval, aby dovolací súd dovolanie žalovanej podľa § 448 CSP zamietol ako nedôvodné a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania.

20. Žalobca proti dovolaniu namietal, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.06.2022, vydané v konaní vedenom pod 7Cdo/277/2020 nie je spôsobilé v prejednávanom prípade tvoriť podklad pre rozhodnutie dovolacieho súdu o podanom dovolaní. Rozhodnutie dovolacieho súdu vydané vo veci vedenej pod sp. zn.: 7Cdo/277/2020 nespĺňa pojmové judikáty (keďže nikdy nebolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí Slovenskej republiky); teda v danom prípade ide len o odmietnutie dovolania zo strany dovolacieho súdu v rámci „bežnej činnosti dovolacieho súdu“, ktorý podrobným spôsobom ani len neposudzoval právnu a skutkovú stránku veci.

21. Naopak v rámci rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaných v dovolacích konaniach, vedených pod sp. zn.: 9Cdo/287/2021, pod sp. zn.: 4Cdo/29/2023, či pod sp. zn.: 4Cdo/130/202 dovolací súd sa podrobne skutkovým a právnym stavom zaoberal a dospeli k rovnakému právnemu názoru, ako je prezentovaný zo strany žalobcu v tejto právnej veci. Navyše poukazuje na to, že rozhodnutie dovolacieho súdu, z ktorého pri svojom rozhodovaní v predmetnej právnej veci

vychádzal aj odvolací súd, a to rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.06.2022, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 9Cdo/287/2021, bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 49/2022 a teda napĺňa všetky pojmové judikáty, ktoré môžu tvoriť ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Preto pokiaľ proti sebe v prejednávacom prípade existujú ohľadom obdobnej právnej otázky dva protichodné právne názory dovolacieho súdu, je namieste vychádzať z právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky a ktoré má povahu „judikátu“, tak ako to v prejednávacom prípade urobil aj odvolací súd.

22. Pokiaľ ide o samotnú vecnú stránku prejednávanej otázky, ani v tomto smere nie je možné súhlasiť s názormi prezentovanými samotným žalovaným v ním podanom dovolaní. Uvedené odôvodňuje tým, že dojednania o záväzku žalobcu ako spotrebiteľa zaplatiť dodávateľovi poplatok za poskytnutie úveru je potrebné v prejednávacom prípade nepochybne považovať za neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ktoré je potrebné považovať ex lege za absolútne neplatné a v intenciách týchto skutočností je potrebné posudzovať aj skutočnú výšku poskytnutých spotrebiteľských úverov. Uvedené odôvodňujeme tým, že v zmysle uzavretých úverových zmlúv sa žalovaný zaviazal žalobcovi poskytnúť spotrebiteľské úvery vo výške 5.560,- Eur (v prípade úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX) a vo výške 10.000,- Eur (v prípade úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX). Pri poskytnutí predmetných úverov sa žalobca ako spotrebiteľ mal zároveň zaviazat' uhradiť v prospech dodávateľa poplatky za poskytnutie úveru vo výške 111,20 Eur (v prípade zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a vo výške 100,- Eur (v prípade zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX). Z uvedeného je teda zrejmé, že pokiaľ ku dňu uzavretia úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX vzniklo žalobcovi voči žalovanému právo na vyplatenie istiny úveru vo výške 5.560,- Eur ale zároveň mal žalovanému uhradiť sumu 111,20 EUR, celková výška finančných prostriedkov, ktorú mal žalobca po poskytnutí úveru k dispozícii na podklade predmetnej úverovej zmluvy a ktorú mohol použiť na uspokojenie svojich osobných potrieb reálne nedosahovala sumu 5.560,- Eur, ale len sumu 5.448,80 Eur (5.560,- Eur - 111,20 Eur). Podobne je tomu aj v prípade úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na podklade ktorej žalobcovi voči žalovanému právo na vyplatenie istiny úveru vo výške 10.000,- Eur, pričom okamžite po uzavretí tejto zmluvy mal žalobca uhradiť žalovanému sumu 100,- Eur, na základe čoho tak celková výška finančných prostriedkov, ktorú mal žalobca po poskytnutí úveru k dispozícii na podklade predmetnej úverovej zmluvy a ktorú mohol použiť na uspokojenie svojich osobných potrieb reálne nedosahovala sumu 10.000,- Eur, ale len sumu 9.900,- Eur (10.000,- Eur - 100,- Eur). Konanie, ktorým sa dodávateľ snaží svoje náklady - poplatky na poskytnutie úveru „zamaskovať“ pod časť istiny úveru je nekalá obchodná praktika a neprijateľná zmluvná podmienka, ktorá je neplatná.

23. Na základe predmetných úverových zmlúv mali byť zo strany žalovaného žalobcovi de facto spotrebiteľské úvery v sumách, ktoré nezodpovedali údajom vyplývajúcim z jednotlivých úverových zmlúv, keďže žalobca bol povinný prakticky okamžite po uzavretí predmetných úverových zmlúv povinný „vrátiť“ žalovanému časť z poskytnutých istín spotrebiteľských úverov, a to titulom poplatku za ich poskytnutie. Takéto konanie žalovaného je potrebné hodnotiť ako závažné porušenie právnej povinnosti žalovaného ako dodávateľa vyplývajúcej mu z ustanovení § 7 ods. 1) a ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, keď v zmluvných dojednaniach uvedených v samotných úverových zmluvách, ktorých obsah žalobca navyše nijako nemohol ovplyvniť, stanovil povinnosť žalobcu zaplatiť žalovanému poplatky za poskytnutie úveru, čím prakticky okamžite došlo k poníženiu finančných prostriedkov poskytnutých spotrebiteľovi titulom poskytnutých spotrebiteľských úverov, a to všetko bez toho, aby si žalovaný so spotrebiteľom takúto povinnosť individuálne dohodol, resp. aby žalovaný vopred pred podpísaním predmetných zmlúv náležitým spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti informoval spotrebiteľa nielen o celkovej a skutočnej výške poskytovaného úveru, ale aj o jeho náležitostiach. V súvislosti s uvedeným žalobca navyše poukazuje na to, že účelom uzavretia predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere zo strany žalobcu bolo získanie finančných prostriedkov, ktoré mal žalobca následne využiť na uspokojenie svojich osobných potrieb. Napriek tomu však spotrebiteľ bol nútený okamžite po uzavretí tejto zmluvy vrátiť časť z týchto finančných prostriedkov naspäť žalovanému, a to práve vo forme spomínaných poplatkov za poskytnutie úverov. Je nesporné, že takýmto spôsobom dojednané zmluvné podmienky týkajúce sa uvedených poplatkov za

poskytnutie úveru sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami, keďže tieto spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom ich obsah spotrebiteľ nemal akúkoľvek možnosť ovplyvniť a pri ich uzatváraní spotrebiteľovi nebol objasnený ich skutočný význam a reálne dôsledky k ich pristúpeniu. O neprijateľné zmluvné podmienky ide aj s poukazom na citované ustanovenie § 53 ods. 4 písm. a), písm. t) a písm. v) zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, keďže na základe nich má spotrebiteľ plniť dodávateľovi, pričom s uvedenými zmluvnými podmienkami sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím úverovej zmluvy, požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa a ktoré požadujú od spotrebiteľa úhradu plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy vopred a preukázateľne informovaný a za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie. Uvedené zmluvné podmienky v prejednávacom prípade nie je možné považovať za individuálne dojednané, nakoľko spotrebiteľ nemal akúkoľvek možnosť sa s týmito zmluvnými podmienkami podrobne oboznámiť pri uzatváraní úverových zmlúv a už vôbec nemal možnosť ovplyvniť ich obsah, pričom v tejto súvislosti je potrebné vychádzať aj z ustanovenia § 53 ods. 3) zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ktoré zakotvuje vyvrátiteľnú domnienku, podľa ktorej ak dodávateľ preukáže opak, má sa za to, že dojednané zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané, pokiaľ žalovaný v predmetnom konaní opak nepreukázal.

24. Ďalej žalobca vo vyjadrení k dovolaniu poukazoval na nasledovnú judikatúru:

25. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.06.2022, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 9Cdo/287/2021, bod 11 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 49/2022, podľa ktorého: „Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o celkovej výške úveru. V zmysle definície zákona o spotrebiteľských úveroch ide o maximálnu výšku alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy. Zákon zároveň definuje osobitne aj pojem celkových nákladov spotrebiteľa ako všetkých nákladov spojených s úverom vrátane poplatkov akéhokoľvek druhu. Pokiaľ je teda predmetom posúdenia poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je bez pochyb nákladom spotrebiteľa súvisiacim s úverom, potom je pojmovo vylúčené, aby bol zároveň považovaný za finančné prostriedky poskytnuté na základe úverovej zmluvy. Žalobkyňa tak síce formálne poskytla žalovanej finančné prostriedky v sume 8.000,- Eur, avšak v dôsledku následného odpočítania poplatku za poskytnutie úveru s týmito finančnými prostriedkami žalobkyňa nemohla disponovať a v skutočnosti jej bola ako úver poskytnutá suma nižšia, než bola deklarovaná v zmluve o úvere. Navyše v dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť správne vypočítaná ani výška RPMN, pretože dôsledkom neoprávneného zahrnutia poplatku za poskytnutie úveru, ktorý predstavuje celkový náklad úveru pre spotrebiteľa, do celkovej výšky úveru, bude podhodnotenie RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru“.

26. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.06.2023, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 4Cdo/29/2023, v ktorom sa uvádza: „Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je aj údaj o výške úveru, ktorého definíciu podáva ustanovenie § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ na základe správne v zmluve uvedených informácií o výške skutočne poskytnutého úveru, dostáva jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku, o tom, čo vlastne spláca a akú sumu si skutočne požičal, ako aj to, akú má povahu jeho záväzkov z hľadiska nákladov s ním spojených. Zároveň nesprávne uvedený údaj môže mať za následok vplyv na správnosť ďalších údajov spotrebiteľskej zmluvy a tiež na samotnú výšku záväzkov spotrebiteľa (výšku splátky, úročenie úverovej sumy). Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nespĺnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch). V tomto smere teda neexistuje žiadna výnimka a veriteľ sa nemôže zbaviť svojej povinnosti, resp. nemôže konvalidovať nesprávne, či zavádzajúce údaje v zmluve tým, že v nej síce výslovne uvedie, akú čiastku predstavuje náklad, avšak zároveň ho prezentuje ako súčasť poskytnutého úveru, teda aktívum, hoci v skutočnosti ide o náklad spotrebiteľa, a to ani za tej

podmienky, že klient súhlasí s okamžitým započítaním nákladu do výšky úveru.“

27. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.10.2023, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 4Cdo/130/2022, v ktorom sa uvádza: „Na úvod je potrebné zo strany najvyššieho súdu poznamenať, že na to, aby bolo možné konštatovať splnenie povinnosti veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia byť podľa názoru dovolacieho súdu údaje uvedené v spotrebiteľskej zmluve uvedené nielen formálne, ale zároveň musia byť aj úplné, určité, zrozumiteľné a správne. Týmto spôsobom zákonodarca chráni spotrebiteľa a naplňa účel sledovaný právnou pravou spotrebiteľských zmlúv, ktorým je úplné informovanie spotrebiteľa o podmienkach, v tomto prípade úverovej zmluvy v záujme ochrany slabšej zmluvnej strany. Správnosť údajov totiž nepochybne ovplyvňuje rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do určitého záväzku. Zároveň spotrebiteľ musí mať možnosť zoznámiť sa so skutočným obsahom právneho úkonu, aby vedel, čo konkrétne je predmetom dojednávania a aké sú jeho práva a záväzky z toho plynúce. Ak by sa pripustil výklad, stratilo by toto ustanovenie zmysel. Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je aj údaj o výške úveru, ktorého definíciu podáva ustanovenie § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ na základe správne v zmluve uvedených informácií o výške skutočne poskytnutého úveru, dostáva jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku, o tom, čo vlastne spláca a akú sumu si skutočne požičal, ako aj to, akú má povahu jeho záväzok z hľadiska nákladov s ním spojených. Zároveň nesprávne uvedený údaj môže mať za následok vplyv na správnosť ďalších údajov spotrebiteľskej zmluvy a tiež na samotnú výšku záväzkov spotrebiteľa (výšku splátky, úročenie úverovej sumy). Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nesplnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch). V tomto smere teda neexistuje žiadna výnimka a veriteľ sa nemôže zbaviť svojej povinnosti, resp. nemôže konvalidovať nesprávne, či zavádzajúce údaje v zmluve tým, že v nej síce výslovne uvedie, akú čiastku predstavuje náklad, avšak zároveň ho prezentuje ako súčasť poskytnutého úveru, teda aktívum, hoci v skutočnosti ide o náklad spotrebiteľa, a to ani za tej podmienky, že klient súhlasí s okamžitým započítaním nákladu do výšky úveru. V dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o náklad nemôže byť správne vypočítaná ani výška RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru. Navýšenie celkovej výšky úveru o náklady má zároveň aj ten následok, že sa bude úročiť nielen poskytnutý úver, ale aj náklad, tým pádom dôjde k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a mení sa tým výška hlavného predmetu zmluvy. Odvolací súd však dospel k záveru, že nie je možné považovať poplatok za poskytnutie úveru za slúžiaci výlučne záujmom dodávateľa (VÚB, a. s.), ale ide o poplatok za činnosť sprostredkovateľa i pre potreby žalobcu a tento bol následne započítaný do RPMN. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené závery konštatuje, že uvedený právny názor odvolacieho súdu o započítaní poplatku za poskytnutie úveru do celkovej výšky úveru v tomto prípade nie je správny.“

28. Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 26.04.2016, vydaného pod č. C-377/14, v rámci ktorého sa uvádza: „Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“

29. Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 12.09.2024, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 16CoCsp/9/2024, v odôvodnení ktorého sa uvádza: „Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobca nepreukázal tvrdenie, že dojednanie úhrady poplatku za poskytnutie úveru 119,70 Eur, ktorý bol splatný najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru z inkasného účtu, nie je neprijateľnou podmienkou, ktorá by zakladala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, lebo ide o individuálne dojednanie, ktorý spôsob úhrady vybrala žalovaná. Žalobca prehliada, že dohoda o poplatku za poskytnutie úveru je vedľajšie zmluvné dojednanie, ktoré podľa žalobcu spotrebiteľ akceptoval v úverovej zmluve ako inkaso pohľadávky veriteľa z bežného účtu. Okresný súd správne odôvodnil, že právny predchodca žalobcu nesprávne zahrnul do výšky spotrebiteľského úveru aj

poplatok za jeho poskytnutie, hoci tento má charakter odmeny poskytovateľovi služby, preto ho treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru. Obchodné podmienky dodávateľa (banky) nerozlišujú úverovú pohľadávku ako hlavný záväzok z úverovej zmluvy, kde právna úprava stanovuje povinnosť uvádzať celkovú výšku úveru, ktorá je spotrebiteľovi poskytnutá a pohľadávku banky titulom poplatku za poskytnutie úveru ako vedľajší záväzok úverovej zmluvy. Uvedený rozdiel možno vyvodiť aj z právnej vety rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/287/2021 zo dňa 30.06.2022 publikované pod č. 49/2022 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí, v ktorej sa uvádza, že celkovú výšku spotrebiteľského úveru predstavuje suma finančných prostriedkov reálne poskytnutá spotrebiteľovi veriteľom. Poplatok za poskytnutie úveru zrazený z istiny hneď pri uzavretí zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Podstatné nie je to, že poplatok navyšuje náklady úveru a celkovú sumu, ktorú má spotrebiteľ ako dlžník uhradiť, ale to, že spotrebiteľ nemohol disponovať celou sumou úveru, ktorá bola v zmluve dohodnutá.

30. Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 21.05.2019, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 6Co/22/2019, v rámci ktorého sa uvádza: „Zároveň je problematickým dojednanie v zmluve o poskytnutí úveru č. U XXXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX (č. l. 22), podľa ktorého čiastka B úveru vo výške 7.100 Sk bude prevedená na účet Consumer Finance Holding a. s. za účelom úhrady výdavkov vynaložených CFH. Zo zmluvy je zrejmé, že celková výška úveru - XXX XXX Sk je tvorená časťou A úveru a časťou B úveru. Zarátanie poplatku, nákladov súvisiacich s úverom do celkovej výšky úveru predstavuje neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“

31. Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 30.11.2017, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 11Co/42/2017, v ktorom sa uvádza: „Sporný poplatok za poskytnutie úveru predstavuje sumu 230,67 eur, z čoho je zrejmé, že tieto tvoria podstatnú časť odplaty, ktorú má žalobkyňa vrátiť žalovanému. Dojednanie o administratívnom poplatku je vágnym ustanovením, ktoré vôbec nešpecifikuje o aké konkrétne administratívne činnosti ide, pričom takto neúmerne vysoký poplatok bez bližšej špecifikácie je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka).

...Žalobca ako spotrebiteľ nebol s jeho podstatou oboznámený, poplatok nie je náležite špecifikovaný a vie, že sa na bližšie neurčené náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, podstatou administratívneho poplatku je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Poplatok vo výške presahujúcej polovicu sumy poskytnutého úveru nemôže ani pri najlepšej vôli predstavovať výdavky spojené s administratívnou činnosťou.

Podľa názoru odvolacieho súdu, spotrebiteľ by mal platiť administratívny poplatok len za dodané skutočné plnenie, preto musí byť predmet administratívneho poplatku určitý a musí byť v primeranej výške. Ak tieto atribúty nie sú splnené, spôsobuje to značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa; ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, teda neplatnú podmienku podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka.“

O tom, že takýto výklad nie je ojedinelým len v rámci rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky svedčí tiež tá skutočnosť, že obdobnú rozhodovaciu prax môžeme pozorovať aj na úrovni súdnych autorít iných členských štátov Európskej únie.

32. Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) zo dňa 03.05.2010, vydané v konaní vedenom pod č. AZ 17 U 192/2010, v ktorom sa uvádza: „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednávaniu o cene. Poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru bol bankou stanovený vo výške 2 % z výšky úveru, najmenej však 50 eur paušálne. Banka sledovala podľa vlastných vyjadrení v podstate úhradu úsilia vynaloženého pri

spracovaní údajov v predzmluvnej fáze, túto obranu však súd odmietol a vyhodnotil jej konanie vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Spotrebiteľ nenavštívi banku z dôvodu poradenstva v otázke konkrétnej úrokovej sadzby alebo rady, či si na základe vlastnej finančnej situácie môže dovoliť úver, ale výhradne s cieľom zistiť, či a za akých mesačných splátok je banka vôbec ochotná mu ním požadovaný úver poskytnúť.

...Výšší krajský súd potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa.“

33. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), dovolanie ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

34. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

36. Vo vzťahu k dovolateľkou namietanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov odôvodnenia, pričom odvolací súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07).

37. Podľa § 442 Civilného sporového poriadku dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

38. Zo skutkového stavu ustáleného prvostupňovým a odvolacím súdom, ktorým je najvyšší súd viazaný bolo zistené, že pokiaľ boli žalobcoví vyplatené sumy úverov dohodnuté v zmluvách o spotrebiteľských úveroch a až následne na základe zmluvných dojednaní boli zinkasované z účtu žalobcu dohodnuté poplatky za poskytnutie úveru, nešlo o postup súladný s ust. § 2 písm. l) ZoSU. Pri oboch úveroch totiž žalobca dostal na účet dohodnutú úverovú čiastku, avšak hneď v rovnaký deň boli žalovaným z účtu žalobcu zinkasované poplatky za poskytnutie úverov, čo znamená, že žalobca mohol reálne disponovať nie s dohodnutými úverovými sumami, ale so sumami o tieto poplatky zníženými. Vo svojich dôsledkoch teda ide o rovnakú situáciu ako v prípade, že veriteľ poskytne dlžníkovi dohodnutú úverovú čiastku zníženú o poplatok za poskytnutie úveru. Pokiaľ je do celkovej výšky úveru zahrnutý i poplatok za poskytnutie úveru, spotrebiteľ nemôže mať jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho

záväzku a navyše, v dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o takýto náklad, nemôže byť správne vypočítaná ani RPMN.

39. Dovolací súd ďalej poukazuje na prejudikatúru Súdneho dvora Európskej únie (acte écaliré), ktorého aplikáciu správne realizoval odvolací súd, ktorý v bode 13 správne uviedol, že : „ V rozsudku vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a.s. z 26. apríla 2016 sa Súdny dvor Európskej Únie okrem iného vyjadril k požiadavkám na náležitosti spotrebiteľských zmlúv a na otázku vnútroštátneho súdu, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v článku 3 písm. 1) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice uviedol, že: „Článok 3 písm. I) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené“. V rozhodnutí Súdny dvor tiež uviedol, že dôsledkom takéhoto postupu, t. j. zahrnutia nákladov spotrebiteľa spojených s úverom do výšky čerpania úveru, je podhodnotenie RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87). Zároveň informácia o celkových nákladoch úveru umožňuje spotrebiteľovi porovnať ponuky úverov a posúdiť rozsah jeho záväzku (bod 90). Dovolací súd poukazuje na to, že odvolací súd vzhľadom na zásadu prednosti práva Európskej únie správne aplikoval rozsudok Súdneho dvora EU. Tento rozsudok má aplikačnú prednosť aj pred judikatúrou a rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu, ktorá by s ním bola v rozpore. Vzhľadom na to, že všeobecný súd sa pri aplikácii práva EU musí zdržať aplikácie vlastnej judikatúry a rozhodovacej činnosti, ktorá odporuje právu EU, dovolací súd na rozhodnutie najvyššieho súdu 7Cdo/277/2020 zo dňa 30.06.2022 nemohol prihliadať. Odvolací súd konštatuje, že Najvyšší súd Slovenskej republiky aplikoval rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a.s. z 26. apríla 2016 v rozsudku najvyššieho súdu zo dňa 30. júna 20232 sp. zn. 9Cdo/287/2021 (bod 9) , za účelom zjednotenia rozhodovacej činnosti a zabezpečenia vymožitelnosti práva Európskej únie a bol zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2022 s právnou vetou: „Celkovú výšku spotrebiteľského úveru podľa § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch predstavuje suma finančných prostriedkov reálne poskytnutá spotrebiteľovi veriteľom. Poplatok za poskytnutie úveru zrazený z istiny hneď pri uzavretí zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru“.

40. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a.s. z 26. apríla 2016 sa vzťahuje na skutkovú situáciu žalobcu, pretože žalobca reálne nemohol disponovať sumou poskytnutého úveru v celom rozsahu keď žalovaná ako veriteľ po poskytnutí úveru na účet žalobcovi zinkasovala späť sumu poplatku. Podľa výpisov z účtu číslo SK470200000003835168753 dňa 18.11.2019 bol poskytnutý úver vo výške 5 560 Eur a nadväzne na to dňa 18.11.2019 hneď bol zinkasovaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 111,20 Eur. Dňa 04.09.2018 poskytnutý úver vo výške 8 433,27 Eur a nadväzne dňa 04.09.2018 z účtu hneď bol inkasovaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 100 Eur. Spotrebiteľovi bola teda reálne poskytnutá suma (t.j. suma, ktorou mohol disponovať) znížená o poplatok za poskytnutie úveru. V rozsahu poplatkov nešlo teda materiálne o sumu poskytnutú spotrebiteľovi k dispozícii na využitie. Ochrana spotrebiteľa je založená na materiálnom uplatňovaní práv.

41. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie nebolo dôvodné, a preto ho podľa § 448 CSP zamietol.

42. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP).

43. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.